

Тижневик

П'ЯТНИЦЯ,
23 лютого
2024 року
№8 (3103)

ГОЛОС ОПІЛЛЯ

Сторінка у «Фейсбук»
за посиланням:
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100017501118502>

Люблячі серця людей, котрим по-справжньому болить важка доля України, нині б'ються в унісон - там, на передній лінії боротьби за незалежну державу, у грудях мужніх наших Захисників, і тут, у тилу, у грудях кожної людини, яка не втомилася від війни, а наполегливо і щиро день у день підтримує українських Героїв-армійців...

Стор. 4

Читайте
в номері

У ЧАС ВІЙНИ

ХТО, ЯК НЕ МИ, ЗАХИЩАТИМЕ УКРАЇНУ

Величаво, як і належить святині, височіє на пагорбі давня церква у селі Залужжя. Саме сюди найбільше любить навідуватися на молитву Михайло БІЛОУС. Так змалку привчили сина батьки. До того ж, храм Божий іменованій на честь святого, що є його Небесним Покровителем, - Святого Архангела Михаїла. Поряд із церквою - могила Михайлового рідного брата - Олега, який, на превеликий жаль, помер у дитячому віці від кору. Хоча, заради справедливості варто сказати, що, будучи мешканцем нашого міста, чоловік і рогатинську церкву Різдва Пресвятої Богородиці не омине своєю увагою.

Нині 38-річний М. Білоус на позивний "Лев" захищає Україну від окупантів в окремій розвідувальній роті 95-ої окремої десантно-штурмової Поліської бригади. Як відомо, саме Архистратиг Михаїл є Небесним Заступником десантників в Україні, адже опікується воїнством у боротьбі за Божу правду і мир. Чи ці факти у житті нашого землянина всього лиш співпадіння?.. Михайло Михайлович як людина релігійна пере-

конаний: за провидінням Божим так мало статися з ним - щоби бути там, де зараз є, і виконувати місію Захисника України у надто складний та відповідальний час.

Війна кардинально змінила життя багатьох українців. Доброю згадкою у пам'яті Михайла залишилися роки навчання в Рогатинській СЗОШ № 1, здобуття професії механіка у Рогатинському державному аграрному коледжі, навчання у Прикарпатському юридичному інституті за спеціальністю "Правоохоронна діяльність", праця за фахом на різних посадах у Рогатинському райвідділі внутрішніх справ, відтак - робота за кордоном: у Чехії, Польщі, Італії.

У 2004 році Михайло Білоус разом із дружиною Мар'яною створили сім'ю, в якій народилися двоє синів: старшому Адріанові нині 14 років, а молодшому Артему - 9. Вони приїхали до батьків в Італію на початку літа 2021 року і відтоді відвідують італійську школу, де до них ставляться дуже добре, допомагають. Діти та їхня мама підтримують зв'язок із Михайлом, хоча так склалася доля, що життєві стежки батька і матері розійшлися. Пані Мар'яна повсякчас цікавиться мене чи допомога потрібна на війні та разом із українською діаспорою міста Матера стараються допомогти необхідним.

Повернувшись у грудні 2022 року в Україну,

М. Білоус одразу пішов у військкомат, відтак почав збирати відповідні документи, щоби вступити до лав ЗСУ. І вже 5 січня 2023-го підписав контракт із ЗСУ. Спочатку військово-службовець перебував на тритижневому навчанні в Житомирській області, а потім разом із колегами успішно пройшов відбір у службу розвідки. Тож після кількомісячних спеціальних занять і тренувань прибув у розташування окремої розвідроті 95-ої окремої десантно-штурмової Поліської бригади та з квітня і до сьогодні успішно з честю виконує функції розвідника-навідника на Куп'янсько-Лиманському напрямку.

На наше запитання, що було головною мотивацією такого важливого рішення у житті, боєць відповідає просто й відверто: стати заміною на фронті бійців, які воюють за Україну ще з 2014 року і вже почуваються знесиленими та потребують відпочинку. Маючи відповідний досвід, оскільки три роки працював у міліції, а перед тим чотири роки навчався у виші, де отримав знання та навички поведіння зі зброєю, спілкування з людьми, бачення тактики, наш земляк став у ряди Захисників рідної країни від окупантів.

- Хто має боронити Україну, як не ми?.. Тим паче, що лави ЗСУ постійно потребують поповнення: воїни гинуть, немало бійців отримують інвалідність через поранення, - говорить солдат Михайло Білоус. - Так, цей крок був особливо відповідальним і важким, а надто для сприйняття моїми рідними, але всі ми під Богом ходимо і не знаємо, що може статися - сьогодні, завтра..., де б не були. І якщо має щось трапитися зі мною тут, то готовий це сприйняти. Щоранку та щовечора молитовно дякую Господу за прожитий день і за ніч, коли спав й мене нічого не потривожило... Перед тим, як піти на завдання, побратими кожного разу запитують мене чи помолівся за нас. А я завжди так роблю, також маю біля себе хрестик, молитовник.

→ Стор. 2

БОЛЮЧІ ВТРАТИ

ЖИТТЯ ВІДДАВ ЗАРАДИ НАС

У мартиролог полеглих борців за Незалежність і територіальну цілісність України жорстока російсько-українська війна, на превеликий жаль, вписала ще одне світле ім'я нашого землянина. Минулої суботи ми провели останню дорогою земного життя у Вічність 26-річного мужнього воїна Юрія ХІЦЯКА - жителя села Черче.

Юрій Хіцяк народився у травні 1997 року. Після закінчення школи у рідному селі хлопець продовжив навчання в Бурштинському торговельно-економічному коледжі, де отримав професію офіціанта-бармена.

Молодий юнак пройшов військову службу в армії та будував власне майбутнє. До війни декілька років заробляв на життя у Польщі. Крім того, працював на місцевому підприємстві "Авангард". Мріяв поставити на ноги своїх братів та сестер, бо в молодому віці сім'я втратила батька. І Юрій як найстарший з 9-ти став для них опорою. На жаль, тим планам не судилося здійснитись.

4 лютого минулого року Юрій Хіцяк за мобілізацією став до лав ЗСУ. А далі були полігон, навчання і жорстокий та важкий фронт, де старший солдат Юрій Хіцяк у складі 10-ої гірсько-штурмової бригади "Едельвейс" сумлінно з честю виконував обов'язки навідника кулеметного відділення кулеметного взводу стрілецького батальйону. Життя молодого, але вже такого дорослого, мудрого, відважного Героя Юрія трагічно обірвалося 14 лютого неподалік Роздолівки Бахмутського району Донецької області внаслідок скиду вибухового боєприпасу ворожим дроном. Війна забрала не просто воїна, а вона відібрала кращого сина, найкращого брата, хрещеного, друга, побратима і нашого земляка.

"Юрій-воїн не жив для себе самого, бо ним керувала любов й ім'я її - Христос, Котрий воплотився в людину, пройшов криваву дорогу на

гору Голгофу, щоби своє життя віддати, воскреснути заради того, щоб ми з вами жили. Нашим воїном керували відвага, сміливість, розуміння єдності, Христова любов і Божя відповідальність", - сказав у про-

щальному слові на велелюдній площі в центрі нашого міста декан Рогатинський УГКЦ о. Дмитро Бігун.

Навіть у багатьох чоловіків, завичай, таких вольових і сильних характером, цього дня очі застигла пекуча сльоза... Надзвичайно важко було кожній людині сприймати цю велику для всіх нас, непоправну втрату. Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким вбитого на війні москалями нашого землянина, достойного Сина землі рогатинської, його друзям, колегам, бойовим побратимам, односельцям. Вічна пам'ять і вічна слава Тобі, український Герою! Хай душа хороброго армійця спочиває з миром під Господньою опікою.

Ольга КОНОПАДА.

ПЕРЕДПЛАТА-2024

«ГОЛОС ОПІЛЛЯ» - ВАША ГАЗЕТА

Передплатний індекс - 61360. Вартість становить для фізичних та юридичних осіб: на 1 міс. - 35.68 грн, поштові витрати - 32.32 грн (загальна вартість передплати - 68 грн); на 3 міс. - 107.04 грн, поштові витрати - 66.96 грн (загальна вартість передплати - 174 грн);

Редакційна передплата - на 1 міс. - 35.68 грн, на 3 міс. - 107.04 грн, на 4 міс. - 142.72 грн. Електронна передплата у ПДФ-форматі ("Газета- у смартфоні"): на 1 міс. - 60 грн, на 3 міс. - 180 грн, на 4 міс. - 240 грн.